

PREKURSORY³⁸

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 14 czerwca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Dn 2,31-45; 3,1-12.17-18; Ap 13,11-17; Rz 1,18-25; Dz 12,1-17; Mt 12,9-14.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Albowiem nie dał nam Bóg ducha bojaźni, lecz mocy i miłości, i powściągliwości” (2 Tm 1,7).

W tym tygodniu przyjrzymy się kolejnym dwóm historiom biblijnym zapowiadającym wydarzenia czasu końca, i to szczegółowo, co zdumiewa.

Najpierw przeanalizujemy historię Szadracha, Meszacha i Abed-Nega zawierającą wyraźne aluzje do wydarzeń przedstawionych w 13. rozdziale *Apokalipsy Jana*. Następnie przejdziemy do *Nowego Testamentu*, gdzie odkryjemy, że doświadczenie pierwszych chrześcijan także może nam pomóc zrozumieć, czego możemy oczekiwać między dniem dzisiejszym a powtórным przyjściem Chrystusa.

Oba te przykłady uwydatniają niezwykłą odwagę i stanowią klucz do znalezienia pokoju umysłu nawet w najtrudniejszych okolicznościach.

Jezus raz po raz mówił swoim uczniom:

— Nie lękajcie się. Dlaczego wasze myśli was niepokoją?

Ważne jest to, byśmy pamiętali, że centralną postacią prorocत्व jest Chrystus, a więc studiując prorocze sceny końca dziejów świata, musimy pamiętać o Jego zapewnieniu:

— „Niechaj się nie trwoży serce wasze; wiercie w Boga i we mnie wiercie!” (J 14,1).

Mówiąc innymi słowy, choć wydarzenia czasu końca będą trudne dla tych, którzy pragną dochować wierności Bogu, to jednak ostatecznie powinniśmy oczekiwać ich z nadzieją, a nie z lękiem.

³⁸ Prekursor — prototyp, pierwowzór, poprzednik, zapowiedź, zwiastun (*przyp. red.*).

2. rozdział *Księgi Daniela* zawiera jedno z najważniejszych biblijnych prorocstw. Pisząc ponad pięć wieków przed narodzeniem Chrystusa, prorok nakreślił dzieje świata od czasów Babilonii, przez Medię i Persję, Grecję, Rzym oraz rozpad Rzymu na państwa współczesnej Europy, które istnieją do dzisiaj.

O tych europejskich narodach prorocstwo mówi między innymi w taki oto sposób: „Zmieszają się z sobą, lecz jeden nie będzie się trzymał drugiego, tak jak żelazo nie może się zmieszać z gliną” (Dn 2,43). To prorocstwo wypełniło się w zdumiewający sposób. Wbrew rozmaitym małżeństwom (zarówno wśród arystokracji, jak i zwykłych ludzi) i przymierzom narody te pozostają podzielone.

Na przykład brytyjska dynastia panująca obecnie to Windsorowie, co brzmi jak stare angielskie nazwisko. Jednak nazwisko to używane jest od niedawna, bo od 1917 roku. Przedtem dynastia nosiła niemieckie nazwisko Saxe-Coburg-Gotha, jako że brytyjcy władcy mieli niemieckie korzenie. Jednak to pokrewieństwo nie zapobiegło udziałowi Wielkiej Brytanii w wojnie przeciwko Niemcom, a zatem podczas pierwszej wojny światowej, aby odseparować się od znieawidzonej wrogiej nacji, zmieniono nazwę dynastii na Windsor.

Przeczytaj Dn 2,31-45. Co przysniło się Nebukadnesarowi i jak Daniel to objaśnił?

Apokaliptyczne prorocstwa *Księgi Daniela* są oparte na 2. rozdziale tej księgi. To znaczy, że pozostałe prorocstwa są osnute na linii czasu wytyczonej w 2. rozdziale *Księgi Daniela*, gdzie przedstawione są kolejne światowe imperia oraz ustanowienie wiecznego Królestwa Bożego (zob. Dn 2,44; 7,13-14). Mówiąc innymi słowy, prorocstwa ciągną się w ramach *nieprzerwanego następstwa imperiów*, od starożytności przez czasy nowożytne aż do końca świata. To jest podstawą historycystycznego podejścia do interpretowania prorocstw — podejścia wymuszonego przez same prorocstwa. Stosowanie takiego podejścia jest niezbędne dla zrozumienia wydarzeń czasu końca, zwłaszcza tych przedstawionych w *Apokalipsie Jana*.

Jak 2. rozdział *Księgi Daniela* dowodzi, że Bóg nie tylko zna przyszłość, ale ostatecznie także panuje nad nią?

Choć Nebukadnesar był przejęty wykładem snu przedstawionym przez Daniela, danym mu przez Boga (zob. Dn 2,1-49; por. Dn 2,46-48), jednak wrażenie to nie trwało długo.

Przeczytaj Dn 3,1-12. Jakie znaczenie ma fakt, że posąg sporządzony na rozkaz Nebukadnesara był w całości ze złota, a król zażądał od przedstawicieli imperium oddania czci temu złotemu posągowi?

Sporządzając posąg cały ze złota, król wyraźnie sprzeciwił się przesłaniu skierowanemu do niego przez Boga. Co chciał przez to wyrazić? Otóż to, że Babilonia nigdy nie upadnie, a on, Nebukadnesar, zawsze będzie królem. Każdy, kto ośmieliłby się temu sprzeciwić, miał być zabity. Oto mocny przykład tego, jak ludzkie pragnienie samostanowienia może zaślepić nas na prawdę o tym, jak zakończy się wielki bój.

W pewnym sensie Nebukadnesar przypomina Lucyfera. Był ambitny, przekonany o własnej wielkości i pyszny do tego stopnia, iż otwarcie zbuntował się przeciwko Bogu. Oczywiście Nebukadnesar nie był zupełnie taki jak Lucyfer. Ostatecznie przecież zrozumiał, że istnieje tylko jeden prawdziwy Bóg i uwierzył Mu, a zatem najprawdopodobniej będziemy mieli okazję spotkać babilońskiego króla w Królestwie Bożym, którego istnieniu niegdyś tak usilnie próbował zaprzeczyć.

Przeczytaj Dn 3,17-18 — słowa trzech młodych Hebrajczyków, którzy sprzeciwili się królowi. Czego ich postawa uczy nas o wierze i o tym, jakie wymagania wiara może czasami stawiać przed nami?

Pomyśl, jak łatwo ci trzej młodzieńcy mogli usprawiedliwić inne wyjście z tej niebezpiecznej sytuacji:

— Przecież nie powinniśmy być fanatykami gotowymi spalić się żywcem z powodu jednego nic nieznaczącego pokłonu! Możemy pokłonić się na niby, na przykład by zawiązać rzemienie u sandałów, a jednocześnie modlić się w duchu do prawdziwego Boga! Czy naprawdę z tak błahego powodu warto jest ryzykować życiem?

Najwyraźniej uznali jednak, że warto, choć ich słowa świadczą o tym, iż zdawali sobie sprawę z tego, że mogą z tej próby nie wyjść żywi.

Jak możemy uniknąć łatwego usprawiedliwiania kompromisów w kwestiach dotyczących wiary? Jak poniższe słowa Jezusa odnoszą się do tego rodzaju pokusy:

— „Kto jest wierny w najmniejszej sprawie i w wielkiej jest wierny, a kto w najmniejszej jest niesprawiedliwy i w wielkiej jest niesprawiedliwy” (Łk 16,10)

Ludzie studiujący *Biblię* dawno już zauważyli ścisłe powiązanie między 3. rozdziałem *Księgi Daniela*, a tym, co *Apokalipsa Jana* uczy o wydarzeniach czasu końca. Nie jest to trudne, zwłaszcza że 3. rozdział *Księgi Daniela*, w tym nakaz pod groźbą kary śmierci, by „oddać pokłon posągowi” (Dn 3,15), odzwierciedla wprost to, czego *Apokalipsa Jana* uczy o innym nakazie oddawania czci obrazowi pod groźbą kary śmierci. „Dano jej także moc, by swoim tchnieniem obdarzyła obraz Bestii, wskutek czego Bestia z obrazu przemówiła i była w stanie zgładzić każdego, kto by nie chciał złożyć pokłonu obrazowi Bestii” (Ap 13,15 BKR).

Przeczytaj Ap 13,11-17; 14,9,11-12; 16,2; 19,20; 20,4. Jakie porównanie w tych wersetach przeciwstawia przykazania Boże nakazom ludzkim?

Lud Boży został wezwany do oddawania czci „temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód” (Ap. 14,7), Stwórcy, a nie bestii i jej obrazowi. Trzej młodzie Hebrajczycy wobec podobnego zagrożenia nie oddali pokłonu niczemu i nikomu poza Bogiem Stwórcą. Choć obecne okoliczności różnią się od tych na równinie Dura (tam chodziło o pojedynczy pokłon przed złotym posągiem, a obecnie chodzi o ogólnoswiatowy nakaz oddawania czci obrazowi ziemskiej potęgi przeciwnej Bogu), to zasada pozostaje ta sama.

Przeczytaj Rz 1,18-25. (Zwróć uwagę na powiązanie występujące między Rz 1,18 i Ap 14,9-10 w kontekście gniewu Bożego). W jakim sensie kwestia oddawania czci obrazowi bestii stanowi kolejny przejaw walki między dobrem i złem skupiającej się na tym, komu i dlaczego należy oddawać cześć i dochować wierności?

Oddawanie czci nie musi polegać na kłanianiu się i ofiarowaniu kadzidła, choć oczywiście może mieć i taką formę. Jednak sednem oddawania czci jest wierność i lojalność wobec kogoś lub czegoś, co czcimy. Gdy rozumiemy, kim jest Bóg, nasz Stwórca, i czego dokonał dla nas jako Jezus Chrystus, nasz Odkupiciel, rozumiemy też, dlaczego tylko On zasługuje na naszą cześć. Czczenie kogokolwiek i czegokolwiek innego byłoby bałwochwalstwem. W jakimś stopniu wyjaśniają to słowa Jezusa: — „Kto nie jest ze mną, jest przeciwko mnie, a kto ze mną nie zbiera, rozprasa” (Mt 12,30).

Ostatnie wydarzenia w dziejach tego świata będą dramatycznym przejawem tej prawdy.

Nie tylko *Stary Testament* zawiera historie będące prekursorami³⁹ wydarzeń czasu końca. Tego rodzaju historie występują także w *Nowym Testamencie*. Chrześcijanie w pierwszym wieku nie mieli łatwego życia. Byli znienawidzeni przez Żydów, którzy postrzegali ich jako zagrożenie dla wiary mojżeszowej. Cierpieli także prześladowania ze strony pogańskiego Rzymu. „Moce ziemskie i piekielne stanęły w jednym sztyku przeciwko Chrystusowi reprezentowanemu przez Jego naśladowców. Pogaństwo przewidziało triumf ewangelii oraz koniec własnych świątyń i ołtarzy, zebrało więc wszystkie siły, aby zniszczyć chrześcijaństwo. Zapłonęły ognie prześladowań”⁴⁰.

Pewna historia opisana w *Dziejach Apostolskich* ilustruje wyraźnie to, czego lud Boży może się spodziewać w ramach scenariusza wydarzeń opisanych w 13. rozdziale *Apokalipsy Jana*.

Przeczytaj Dz 12,1-17. Jakie elementy tej historii stanowią zapowiedź wydarzeń czasu końca?

Apostoł Jakub został ścięty, a wkrótce po nim chciano stracić apostoła Piotra. W gruncie rzeczy wyrok śmierci został wydany na wszystkich chrześcijan. Chyba najbardziej zdumiewające w tej historii jest to, że Piotr *spał* w noc poprzedzającą jego egzekucję — i to spał tak mocno, że anioł musiał nim potrząsnąć, żeby go obudzić!

Piotr został cudownie uwolniony i trafił wprost na spotkanie wierzących, którzy modlili się o jego uwolnienie, a mimo to nie mogli uwierzyć, że został uwolniony! Czytamy, że gdy go ujrzeli, „zdumieli się” (Dz 12,16). Jakże często zdarza się nam, że modlimy się o coś, ale w głębi serca nie wierzymy, że Bóg naprawdę nas wysłucha!

Niektórzy wierzący zostali cudownie ocaleni przez Boga, ale wielu poniosło męczenną śmierć. W miarę zbliżania się końca będzie podobnie. Piotr, choć cudownie uratowany od śmierci, w końcu także oddał życie za wiarę. Sam Jezus przepowiedział mu, jaką śmiercią umrze:

— „Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci: Gdy byłeś młodszy, sam się przepasywałeś i chodziłeś, dokąd chciałeś; lecz gdy się zestarzejesz, wyciągniesz ręce swoje, a kto inny cię przepasze i poprowadzi, dokąd nie chcesz.

A to powiedział, dając znać, jaką śmiercią uwielbi Boga. I powiedziawszy to, rzekł do niego:

— Pójdź za mną” (J 21,18-19).

Zauważ, że gdy Jezus powiedział Piotrowi, jak umrze, dodał:

— „Pójdź za mną” (J 21,19).

Jak uczy to nas, że nawet groźba śmierci nie powinna nas zniechęcać do podążania za Panem?

³⁹ Zob. przyp. 38 na s. 90 (przyp. red.).

⁴⁰ Ellen G. White, *Wielki bóg*, Warszawa 2019, s. 28.

W miarę upływu lat, gdy oczekiwane wydarzenia, takie jak dekret śmierci i narzucenie znamienia bestii, jeszcze nie nastąpiły, niektórzy zaczęli wyrażać zwątpienie, a nawet sceptycyzm, w kwestii interpretacji ostatnich wydarzeń, w tym także centralnej roli soboty i niedzieli w finalnym konflikcie.

Jednak *Apokalipsa Jana* wyraźnie zapowiada wybór, wobec jakiego stanie ostatnie pokolenie — albo oddawanie czci Stwórcy, albo kłanianie się bestii i jej obrazowi. Ponieważ sobota, siódmy dzień tygodnia, jest fundamentalnym znakiem wywodzącym się z Edenu i ustanowionym przez samego Boga (zob. Rdz 2,1-3) — znakiem Boga jako Stwórcy — nic dziwnego, że ściśle wiąże się z oddawaniem czci Bogu jako Stwórcy. Nie przypadkiem też bestia jest tą potęgą, która usiłowała zamienić nakaz świętowania soboty, zgodnie z przykazaniem dekalogu, na świętowanie niedzieli niemające żadnego uzasadnienia w *Biblii*. Pamiętając o tym tle wydarzeń, możemy postrzegać kwestię sporu między sobotą a niedzielą jako istotną z punktu widzenia oddawania czci Stwórcy (zob. Ap 14,6-7) albo oddawania czci bestii. Tak więc w *Nowym Testamencie* wyraźnie została poruszona kwestia świętowania soboty w zderzeniu z ludzkimi nakazami.

Przeczytaj Mt 12,9-14 oraz J 5,1-16. Jaki pretekst znaleźli przywódcy religijni, by uzasadnić dążenie do zgładzenia Jezusa?

Jak zareagowali przywódcy religijni, widząc, że Jezus w sobotę uzdrowił człowieka z uschlą ręką (zob. Mt 12,9-13)? „A faryzeusze wyszedłszy, naradzali się co do niego, jakby go zgładzić” (Mt 12,14). *Wyrok śmierci z powodu soboty?* W J 5,1-16 czytamy, że po kolejnym cudownym uzdrowieniu dokonanym siódmego dnia tygodnia przywódcy „prześladowali Jezusa, że to uczynił w sabat” (J 5,16).

Śmierć z powodu nieprzestrzegania ludzkiej tradycji przeciwnej właściwemu świętowaniu biblijnego dnia odpoczynku, soboty? (Słowo Boże nie zakazuje uzdrawiania w sobotę, podobnie jak nie mówi nic o świętowaniu niedzieli zamiast soboty). Choć konkretna kwestia w przypadku Jezusa różni się od tej, jaka nabierze szczególnego znaczenia w ramach wydarzeń czasu końca, to jednak jest wystarczająco podobna. Jest to kwestia ludzkich nakazów przeciwnych prawu Bożemu w powiązaniu z biblijną sobotą.

Śmierć z powodu przestrzegania jednego z Bożych przykazań? Jak możemy ustrzec się pokusy łatwego uniknięcia problemu przez pójście na kompromis z ludzkimi wymaganiami?

DO DALSZEGO STUDIUM

„We wszystkich wiekach Bóg działał przez świętych aniołów, aby wspomagać i ratować swój lud. Niebiańskie istoty brały aktywny udział w sprawach ludzi. Ukazywały się w jasnym jak błyskawica odzieniu; przychodziły jako ludzie w stroju wędrowców. Aniołowie ukazywali się mężom Bożym w ludzkiej postaci. Odpoczywali, jakby byli zmęczeni, w południe pod dębami. Przyjmowali gościnę w ludzkich siedzibach. Działali jak przewodnicy dla podróżników, których zaskoczyła noc. Własnoręcznie rozpalali ogień na ołtarzu. Otwierali drzwi więzień i wyzwalały sługi Pana. W pełnym niebiańskim rynsztunku przyszli, aby odtoczyć kamień z grobu Zbawiciela.

Często aniołowie w ludzkich kształtach pojawiają się na zgromadzeniach sprawiedliwych. Odwiedzają również zgromadzenia bezbożnych, tak jak przyszli do Sodomy, aby dokonać zapisu ich czynów i ocenić, czy przekroczyli oni granicę Bożej wyrozumiałości. Pan kocha miłosierdzie; ze względu na kilku, którzy naprawdę Mu służą, powstrzymuje nieszczęścia i przedłuża spokój tłumów. Ci, którzy grzeszą przeciw Bogu, nie zdają sobie sprawy, że zawdzięczają swoje życie garstce wiernych, których upodobali sobie wyszydzać i gnębić⁴¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Przeczytaj 2 Tm 1,7. Podczas wspólnego studium *Biblii* porozmawiajcie o tych elementach prorocत्व, które najbardziej was niepokoją. Jak możemy się wyzbyć lęku i żyć Bożym zapewnieniem nadziei, znając prorocтва zapowiadające przesładowania z powodu wiary?

2. Choć obecnie trudno nam sobie wyobrazić, jak kwestia soboty i niedzieli może się stać punktem zapalnym w czasie ostatnich wydarzeń w dziejach świata, to jednak nikt z nas nie ma wątpliwości, że sytuacja na świecie może się zmienić z dnia na dzień. Dlaczego powinno nas to nauczyć, byśmy nie opierali naszej wiary na bieżących wydarzeniach, które zmieniają się jak w kalejdoskopie, ale jedynie na objawionym Słowie Bożym?

3. Zastanów się nad 2. i 7. rozdziałem *Księgi Daniela*. Imperia powstawały i upadały tak, jak zostało to przepowiedziane. Gdy patrzymy wstecz, widzimy, z jaką bezbłędnością wypełniły się prorocтва biblijne. Z naszej perspektywy czekamy już tylko na ostatnie królestwo. Jakie będzie to królestwo i dlaczego możemy być pewni, że powstanie ono tak, jak zostało to przepowiedziane?

⁴¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 380. Przeczytaj także rozdział *Wyzwolenie ludu Bożego*, w: tamże, s. 382-391.